

Predplata u Šibeniku:
 Pojedini broj stoji 4 para.
 Na kuću 6 para.
 Predplata van Šibenika:
 na godinu 8 Kr.,
 na po godinu 4 Kr.

Vlastnik,
 izdavaatelj i odgovorni urednik:
VLADIMIR KULIĆ.

HRVATSKA RIEČ

Pisma i predplate šalju se ured-
 ništvu. — Nefrankirana se pisma
 ne primaju. Rukopisi se ne vra-
 ćaju. — Oglasi se tiskaju po 20
 para, probčna, zahvale, itd. po
 40 para redak ili po pogodbi.

Tiskarnica
Ivan Sflaginatz
 Trg Sv. Ivana.

IZLAZI SRIEDOM I SUBOTOM.

Šibenik, 6. kolovoza.

Izbor drugoga tiela. Posle sjajne pobjede, koju je naša stranka izvojskala u trećem tielu, idemo u susret novim sjajnim pobjedama u drugim izborništva. Drugačije nije moguće, jer je s naše strane položaj nepromijenjen, mi uvijek za poštenje, ponos i napredak, a naprotiv naši protivnici sve to više dokazivaju, da im je samo do koristoljublja. Sve ono, što smo pisali o njima pređ izborima trećega tiela vriedi i danas, jer je sve ono istinito, jasno i nepobitno. Nije njima stalo ni do napredka grada, ni do občine, njima je samo do sebe. O tomu smo i mi uvjereni kao i oni. Mi smo ih poznavali. Mi smo ih odbivali, jer smo znali, da su oni, po svojem samoživstvu, protivni svakom napredku. Mi smo znali, da u njih nema pojma o obćem dobru; da oni nisu stvorili kadri, da za obće dobre rade. Mi smo znali, da oni do ničega ne drže, nego samo do onoga, što ide u račun njihovih osobnih probitaka. Radi toga mi nismo htjeli, da s njima ugovaramo, jer jer bolje biti sam, nego u zlu društvu.

Kad govorimo o našim protivnicima, zna se da je to ona mala družba, bez sviesti i bez narodnosti, da je to ona družba, koja je kroz trideset godina pokazala, da ne zna za ništa plemenita. Naši protivnici nisu oni zavedeni birači, koji tu družbu sliede u dobroj vjeri. Ali ako ima birača nami protivnih u dobroj vjeri, ima ih veći broj, koji su se združili sa družbom samo za to, jer od tuda očekuju svoju osobnu korist.

Naša borba znači početak preporoda ovoga grada, znači osloboditi grad u svim javnim upravama od samoživaca, koji su na račun obćenitosti silom izerpljivali u svoju korist svu snagu ove občine.

Mi smo, uprav jer smo Hrvati, htjeli da oslobodimo grad od onih Hrvata, koji izrabljivaju patriotizam

u sebične svrhe. Na taj način htjeli smo, da u gradu, u občini, zavlada njeka vrst plemenitog natjecanja na korist obćenitosti. Da smo za tim išli, vidilo se odmah, a da bi to natjecanje bilo od koristi svim građanima, svim obćinarima nema dvojbe.

Nismo toliko naivni, da nismo računali sa svim vrstima protivnika. Računali smo, i odlučili smo, jer smo bili uvjereni o plemenitosti, o potrebi naše borbe.

Izgledalo je, a i neupućeni su mislili, da će se naša borba ograničiti između nas i tobožnjih Hrvata, koji su proti nami. O tom se pre- već pisalo po neupućenom našem novinstvu, ali ovi izbori su dokazali da tomu nije tako. Naša borba je mnogo veća, zamašnija. Naša borba nije ograničena na stranke; u ovoj borbi sudjeluju proti Hrvatima svi oni, koji su vezani osobnom koriscu. S jedne strane smo mi Hrvati, koji radimo za obći napredak, a s druge su svi oni, koji vide da su im ugroženi njihovi osobni ciljevi.

Naši protivnici nisu Hrvati, jer oni, koji su se takovim prikazivali, tekom ovih izbora su dokazali, da su kadri izdati svoju narodnost. Oni, su takovi, da ih već danas možemo nazvati *narodnim izdajicam*. Oni su takovi, da im nije ništa netakljivo, ništa sveto, i pripravnii su sve, što je narodno, u svoje osobne svrhe, prodati prvom kupeu.

Pronose se glasovi, da će ovim samoživcima, ovim hrvatskim izdajicam pomagati srbska i talijanska stranka. U to ne vjerujemo. Ni jedna ni druga ne će se tako lako izložiti u takovom društvu. Teško da one prihvate prazne i varave ponude iz ruku poznate družbe, proti kojoj je bolji dio pučanstva. Po svoj prilici one će se i jedna i druga, kô stranke, držat postrance.*

Nego ipak ima i Srba i Talijana, koji očekivaju od izdaje nekih do jučer Hrvata, stranačkih uspjeha za se. Ako su oni u istinu o tom

* Vidi „Izbornu kroniku“.

osvjedočeni, ako oni za to hoće da sudjeluju u borbi proti nami, mi im ne možemo drugo, nego čestitati na mudrim savjetnicim.

Ovi njeki, u svoj kratkovidnosti, već su se izložili u trećem tielu. Ovi njeki rade iz petnih žila za drugo tielo proti Hrvatima. A u tolikom su broju, te izgleda, da se je većina pripadnika raznih nehrvatskih stranaka udružila proti Hrvatima.

Nami do te okolnosti nije puno stalo. Nami se namiče samo dužnost, da pokažemo našu snagu bilo kojom protivniku, pa bilo da se je i većina njih udružila u osobne svoje svrhe.

Nijedan Hrvat ne smije biti uz hrvatske izdajnike! Nijedan Hrvat ne smije pomagat udruženim samoživcima! Nijedan Hrvat ne smije pomanjkati na biralistu!

I oni Hrvati, koji su, zavedeni, do jučer bili uz družbu, kad vide kud ih ona vodi, ne smiju je više pomagati.

Hrvati, na 16. ov. mj. svi složno na biraliste! Pobjeda je naša!

POBJEDA!

Mi nismo nikad udarali u velike talambase, nismo nikad razglašivali, kao naši protivnici, da je sve naše, nismo nikoga zavaravali, nikome prijetili. Znali smo, kako stvari stoje, poznavali smo narod i njegovo osjećanje, znali smo, da smo na strani hrvatstva, poštenja i istine, pa smo išli u susret izborima svjesti našeg zadatka, sigurni o pobjedi, koja nije mogla izostat. Ako smo protivnike žigosali, ako smo ih razkrinkavali, njihove laži pobijali, to smo činili jedino radi naroda, da ih podpuno upozna, da ne bude zaveden. To nam je bila sveta rodoljubna dužnost. Uspjesmo i u tome, a to nam svjedoči onaj neznatni broj glasova, što ga protivnici jedva jedvice mogoše izvojskati nakon tolikog komešanja, nakon one bezpri-

mjerne agitacije, pri kojoj se poslužiše svim, pa i najnižim sredstvima. Ništa im nije pomoglo, a to je najljepši i ujedno najutješljiviji dokaz, da je narod u svojoj ogromnoj većini ostao vjeran svome starome poštenju, svome hrvatstvu, da je čvrst, i nepokolebiv, svjestan svog imena i glasa.

Pobiedismo sjajno, pobiedismo onako, kako još nigdje i nikad u Dalmaciji nije nitko pobiedio na izborima. Nek se pohvali ijedno mjesto, ijedna občina u pokrajini, da je na biraliste dovela ukupno 3205 izbornika, nek se pohvali ijedna stranka, da je od toliko izbornika imala za sebe 2327 glasova. Protivnici naši smogoše jedva 878 valjanah glasova, po tome naši hrvatski glasovi bijahu upravo *tri put* jači od protivničkih, jer od ovih treba im odbiti talijanske, srdske i socijalističke glasove. Naša realna većina iznosi 1449 glasova, a razpolagali smo još velikim brojem punomoćnica, koje ne prikazasmo, jer nije bilo nikakve potrebe i jer bi se rad njih bio morao produžiti izbor, koji je i onako trajao šest punih dana.

Ovako sjajne pobjede nije još bilo, otkad se god vode izborne borbe. Protivnici ostadoše upravo zgnječeni pod težinom naše ogromne većine. A oni su, biedni, u „M. Jedinstvu“ koje nema srca iznositi ove brojke, kroz punih šest mjeseca neprestano trubili, da je sve njihovo, da je uz njih narod, da su u ogromnoj većini od 1000 do 1500 glasova, da je obćinska stranka u *strašnoj* manjini i sve ono drugo što ne bi bio ni mahnitac pisao. Varali su svakoga, pa se sami prevarili; lagali su, mnogi su im vjerovali, al' im je eto sada svaka laž u grlo utjerana a to zaslugom onog istog naroda, koji se nije dao od njih ni prestrašiti ni zavesti, već koji je slozan, jednodušan, kao jedan čovjek stupio na izbornom poprište i dokazao, da je svoj, da je pošten, i da je samo uz poštene i prave Hrvate.

Hrvatski grad Šibenik i mletački dužd Petar II. Orseola

Stari pisci, a u prvomu redu nekoji mletački, ili poriču ili nastoje da omalovaže povjestnu činjenicu, da su Mletčani plaćali hrvatskim vladarima danak za slobodnu plovidbu po jadranskom moru.

To poricanje i omalovaženje tim, što njima dakako nije moglo nikad biti milo takovim priznanjem potamnjeti slavu negdašnje toli moćne gospodarice jadranskog mora.

Nego prema zahtjevima historijske kritike, a i po samom zdravom razumu, ne može se smatrati istinom samo poricanje i omalovaženje mletačkih povjestničara, a daleka su od istine naravski i sva ona pobrkavanja i ono silno nesuglasje istoga Lucia, te stranih pisaca, koji su se dotakli ovoga pitanja.

I uprav da se ovo važno pitanje

svede na čistac razpoloženo jednim, što no se u historijskoj kritici naziva: *protivnim vrelom*, a to je svjedočanstvo vrlo uvaženoga mletačkog kroničara Ivana Djakona, kapelana dužda Petra II. Orseola.

Taj pisac nije hrvatski, nego mletački, i to ne samo suvremenik, nego svjedok očevicad, a k tome razborit i naobražen čovjek, koji je mogao biti sasvim dobro obavješten o stvarima, o kojima se bijaše odlučio da piše.

Taj mletački kroničar, koji je svoju knjigu pisao najdalje između god. 1009 do 1011. izričito priznaje, da su Mletčani Hrvatima plaćali danak za slobodnu plovidbu po Jadranskomu moru — „*Hisdem (idem) namque dux a Creatorem Solavorum* (dakle ne od samih Neretljanskih ili drugih gusara) *oppressione suos potenter liberavit; quibus etiam solitum censum primis dare interdixit*“ (Joannis chron. venet. 30—31).

Pored ovako sjajnog svjedočanstva pisca suvremenika, koji je bez sumnje

vidio u Mletcima poslanike hrvatskoga kralja Držislava, što su bili došli da prime danak od mletačkoga dužda Petra Orseola, to zamršeno pitanje, može se smatrati kao zaglavljeno. Svaki historik može tim bit na čistu.

I doisto nemamo drugoga suvremenika, koji bi inače stvar opisivao. Ostali kroničari, koji su o tomu pisali, i to više stotina godina poslije počamši od *Andrije Dandola* (1343 — 1355) pak do našega suvremenika *Pompea Molmenti-a* (1905) tek su *drugotni izvori*, u kojima nisu rieči Ivanove bile ili na prosto uzete u obzir ili su pak bile slabo prepisane ili strastveno izkvarene.

U tom izkvarivanju i patvaranju rieči Ivana Djakona najviše se odlikovao njemački učenjak Gfrörer. Stara teutonska mržnja proti Hrvatima nije ni tu dala, da istina bude prikazana u pravome svjetlu.

Sam između ostalih pravi iznimku mletački povjestnik *Romanin* (1853), koji je smatran kao najbolji.

Važno je donieti ono, što on piše o tomu danu.

„Već smo razlagali, piše on, o sukobima njihovim (Hrvata) sa Mletčanima, koji su ponajviše bili potučeni, pa stoga, ne bi li se riešili nužde, da budu uvijek s oružjem u ruci, a i za sigurnost svoje trgovine, bijahu se podvrgli nekakvom godišnjem danaku... Ali toga nije moglo podnosti junačko srce dužda Orseola, pa da se otrese crnoga *podložništva*, netom je uredio nutnje odnošaje, *obustavio je onaj ponižujući danak*“.

Ovo važno pitanje u hrvatskoj povjesti baca slavno svjetlo na povjest pomorske šibenske županije i na šibenske junake na moru, koji su bili odmazdili mletčanima za nevjernu i izdajstvo.

Potrebno je za to bilo, da ga ovdje iztaknemo i da ga na čistac dovedemo. A da ga pak još bolje podkriepimo, dolazi nam u pomoć hrvatska povjest X. vieka.

(Sliedi).

Protivnici naši bijahu uvijek kroz ciele izbornu borbu puki lažci. Pa kao što je lazac u društvom životu pogibeljan, kadar da svaku učini, tako je i u političkom životu još više pogibeljan, kadar da potlači sve, i svoj obraz i svoje ime i svoju narodnost, samo da sebi pomogne. To su nam dokazali naši protivnici pri prošlim izborima, to nam dokazuju i dan danas, kad se nudjaju talijancima, kad ih zovu u pomoć za II. i I. tielo uz izdajničke, samoubojne uvjete, to će nam oni dokazati uvijek i unapried, jer oni nisu Hrvati, jer se nisu takovim nikad čisto osjećali, jer je njima samo jedno glavno: lična korist i bratski imad.

Neka ruju, neka rade, što ih god volja. Od dana na dan padaju u sve dublji ponor i padat će sve dublje, jer tko zna izdati svoj narod, tko se toga ne stidi i ne srami, nije više vriedan imena ljudskoga. I zvijeri ljube i brane svoje.

Kao dosad, tako i od sad mi ćemo neustrašivo napried utrdom stazom, uvjereni, da tim radimo kako nam rodoljubna dužnost nalaže, da tim radimo po volji naroda, koji nam je dao podpuno pravo na tek minulim izborima trećega tiela.

Narod je uz nas, za to pobjedismo, za to ćemo pobjediti i dalje.

U toj čvrstoj vjeri kličemo: Zivili svieštni biraci! Živila Hrvatska! — Zivio Šibenik!

Poljodjelske podružnice.

Poljodjelska poslovica, ustanovljena u svoje doba u Zadru, mogla je donieti težacima i posjednicima u pokrajini, a osobito onima u gradu Zadru dovoljno koristi i potaknuti ih, da se dadu na porabu dobrih sprava i alata, za što racionalniji rad oko svog posjeda i plodova svoga krvavog truda.

Nego, njezino djelovanje, odmah u prvim godinama bilo je slabo susrećeno i od težaka i od posjednika. Razloga tome ne treba navodjati. Tko je god imao s njom posla, došao je do žalostnog izkustva, da ni takova ustanova vlada nije znala rukovoditi, kako je morala.

Danas je pak na toj poslovici u Zadru nastala podpuna stanjacija. Nema više nikakvog rada; težaci se za nju više ne zanimaju, kao da i ne postoji.

To je žalostna činjenica. Nameće nam se za to dužnost, da kažemo koju, da rećemo, što bi se imalo učiniti, e da poljodjelska poslovica bude već jednom od jednake koristi svoj pokrajini, a ne kô danas samo gradu Zadru i njegovoj oklici.

Kao gospodarska institucija poljodjelska poslovica imala bi pripadati pokrajinskom poljodjelskom Vieću, kako je to u svim ostalim naprednijim zemljama. Sam nadzornik pl. Zotti, kad je sastavio svoju poznatu osnovu, govoreći o poljodjelskoj poslovici pisao je: „Ne mogu, da završim ovo poglavlje, a da ne iztaknem, kako bi bilo od velike koristi, kad bi se gospodarska poslovica imala podići kao zavedenje pokrajinskog poljodjelskog vieća, koje bi pomoću ove držalo u rukama sredstvo veoma uspješno, da pro-makne obstanak kotarskih gospodarskih zadruga, koje su se do sada svuda pokazale veoma korisne, osobito za ukupnu nabavu poljodjelskih predmeta.“

Iz ovoga jasno proizlazi, da bi se poljodjelska poslovica kao skroz gospodarska institucija imala čuvati svakog posebnog birokratizma i biti daleko od svih

pedanterija. Mi se nadamo, da će novomu predsjedniku pokrajinskog poljodjelskog vieća g. knezu Borellu poći za rukom ovo postići i da će on za stalno biti i ovo uvrstio u svoju osnovu, koju sprema za unapredjenje gospodarstva u Dalmaciji sa strane pokrajinskog poljodjelskog vieća. Poslovnica kakova je danas, više služi našoj inteligentnoj ruci, koja se bavi poljodjelstvom i u obće gospodarstvom, nego li prostomu težaku, gospodaru.

Prvomu služi kao posrednica sa trgovačkim kućama za nabavu sprava i alata, a drugomu, da mu namakne malo galice i sumpora. Poljodjelska poslovica nalazeći će na skrajnoj tački pokrajine, morala bi imati svoje podružnice u svim važnijim mjestima pokrajine i to u Šibeniku za kotare Šibenik-Knin, Splitu za Split-Sinj, Makarskoj za Makarsku-Imotski, u Metkoviću za Metković-Vrgorac, pa onda u Dubrovniku, Kotoru, Korčuli i Supetru za njihova okružja. Samo na ovaj način mogla bi ona da razvije svoj rad i da bude od koristi narodu i da postigne svrhu, za koju je osnovana i koja joj je po osnovi nadzornika Zotti-a namijenjena.

Nema o tome govora, da bi ove podružnice imale biti u najbližem odnosu sa kotarskim gospodarskim zadrugama u mjestima, gdje one postoje, a gdje ih nema, rodoljubi bi se morali postarati, da ih što prije osnuju, jer su one žile kućavice pokrajinskog poljodjelskog vieća. Ako je pokrajinsko poljodjelsko vieće bilo do sada mrtvo, tome je kriva upravo njegova osamljenost, pošto da je u pokrajini bilo 14 gospodarskih kotarskih zadruga, i da su njihovi predsjednici vršili tačno svoju dužnost, vieće ne bi bilo zaspalo, niti bi ga vlada omalovaživala, jer to ne bi smjela.

Za osnivanje ovakvih podružnica imale bi se postarati i obćine, te ih uzdržavati. Za njih se ne će Bog zna kako velika troška.

U svakom našem primorskom gradu naći je pri moru uz neznanu kiriju prik-ladan lokal za to. Više puta ovaj biva vlasništvo i same obćine, a nije li, obćina bi imala plaćati kiriju. Poslovač, koji bi imao da upravlja, mogao bi se uzeti između onih obćinskih činovnika, koji se u obćini bave poljskim referatom i to u malu nagradu, koja bi se imala smagati niskim udaranjem postotka na predmete, koji bi se razprodavali. Ovako uređene, a od vlade neodvisne podružnice, puno bi koristile našem težaku za unapredjenje njegova gospodarstva, a u isto doba podigle bi i ugled pokrajinskog poljodjelskog vieća i poslovnice, koja bi mu uz bok morala stajati.

Završujemo riečima nadzornika g. Zotti-a: „Takovo bi zavedenje bilo zbilja nužno za sve to veće potrebe našeg poljodjelstva, koje je primorano, da se bori proti napadaju svedj novih neprijatelja, što se sad pod oblikom nametnika, sad jakih utakmica javljaju i čine, da mu obstanak bude sve to više u pogibelji.“

Bez ovakove uredbe poljodjelska poslovica u Zadru bit će i unapred ono, što i do sad t. j. bezkorisna napoda, a po tome i suvišna.

Izborna kronika.

Dajemo na znanje našim pristasham i svim Hrvatima, da je poznata družba sve moguće poduzela da predobije za sebe Talijance. Zanimčila im je talijanski jezik kao uredovni u Obćini, nekoliko talijanskih viećnika i prisjednika, te talijanskog zastupnika na carevinskom vieću. Ovaj zastupnik imao bi doći na mjesto D.ra Dulibića.

Iz ovih ponuda vidi se zloča, mržnja i sve čim je zadojena družba, koja se proti nami bori. Iz ovih ponuda mogu uviditi svi zavedeni Hrvati kuda ih vodi ona šaka nezadovoljnika, te bi ju morali ostaviti.

Ali oni čine račun bez krčmara. Niti će oni odlučivati u Obćini, niti u izborima za carevinsko vieće. Oni sa onim ponudam samo su se još više osramotili, i ništa drugo.

Gg. trgovci Medić, Negri, Bontempo, Tercanović, Dr Cace i drugi njeki pripadnici talijanske stranke trude se, da pomognu našim protivnicima. Oni se uprav napiru za njih. Njeki kao Negri i Medić nisu se žacali pače ni u trećem tielu za naše protivnike glasovati. A znali su, da njihov glas ne će odlučivati! Mi znamo zašto oni to rade, a zlo je od njih, da ne rade otvoreno, nego se kriju.

Na polje ljudi! Nemojte se bojati. Mi vas dobro razlikujemo od osvjeđenih talijana. Mi vas ne istovjetujemo sa talijanskom strankom, ta vaši interesi nisu strančar-ki, nego osobni.

Tri Srba: Petranović, Vulinović, Pavasović, također rade proti nami, također su složni sa družbom. Ali ni ovi ne sačinjavaju srbaku stranku. Bolji Srbi se stide njihova djelovanja. „Morpurgovo Jedinstvo“ nas pita koji su to Srbi bolji a koji gori itd. „Jedinstvo“ je onaj upit na nas upravo na ime Srba. Ali mi ne vjerujemo, da nas oni to pitaju. Dobro bi dakle učinilo „M. Jedinstvo“, kad bi samo odgovorilo na postavljeni upit.

Čujemo iz pouzdana izvora, da g. Frane Inchiostru ne radi sa družbom, dapače da mu je zao, što ga družba uvrstila u imenik viećnika. On da se ne bi toga viećništva primio i da kudi što se družba služi njegovim imenom u agitaciji. On da nema zašto boriti se proti današnjim upraviteljima Obćine.

„Il Dalmata“ ima posve krivo izvješće o izborima u trećem tielu. To izvješće je netočno, izkrivljeno, na štetu naše stranke. „Il Dalmata“ također krivo nam čini kad pripovieda, da smo vriedjali njegovu zastavu. To ne stoji. Oni koji su ponizili našu, ponizili su i njegovu. To je sve što smo rekli, i proti čemu smo se, u pogledu naše zastave, digli prosvjedujuć.

Pisanju „M. Jedinstva“ nije se čuditi. Ono je plaćeno, da onako piše, jer niko drugi nebi mogao onako bulazniti, izkrivljivati, bezočno lagati, izmišljati, ocrnjivati, nego samo plaćenik. Svaki drugi donio bi brojke i činjenice, a onda bi, ako ima zašto, i napadao. Ali „Jedinstvo“ i poštenje, to su dva pojma od kojih jedno drugo izključuje.

Razmjer glasova u trećem tielu bijaše ovaj:

Naših hrvatskih glasova primljenih	2327
Potivnika tobož hrvatskih glasova	610
Srbskih, talijanskih, socialističkih predanih za naše protivnike	268
Dakle imali smo većinu od	1449

Osim ovih naših glasova odbiveno naših punomoćnica preko 100, a to samo s toga, jer se povjerenstvo i politička vlast razilazila u tumačenju dotičnog §.

Naša stranka imala je još razpoloživih 300 — 400 glasova, ali se izborom nije htjelo više duljiti.

Za drugo tielo protivnici svih dlaka neumorno rade, ali zama. Naša je pobjeda, u svakom slučaju, stalna i sjegurna.

Prvo tielo je također u ogromnoj većini naše, tako da se protivnici, da imadu pameti, ne bi smjeli ni prikazati.

DOMAĆE VIESTI.

Sa svih strana pokrajine primili su razni prvaci naše stranke i naše uredništvo bezbroj brzojava i čestitaka preko i za izbora trećeg tiela. Vidi se, da je ciela zemlja s veseljem pozdravila našu pobjedu, a to mnogo znači. Svima budi hvala na maru posvećenu našoj borbi i na čestitkama za pobjedu!

Naše žalovanje. Jutros izpustio je svoju plemenitu dušu Jakov Tambać, otac našega vriednoga pristaše Josipa, odnosno brat požrtvovnog kanonika Don Grge Tambaće. — Pokojniku lahka hrvatska gruda, a uciviljenoj obitelji naše najsrdačnije saučeeće!

Gosp. H. Sykorskog, ovdješnjeg upravitelja pošta i brzojava, zadesila je velika nesreća. Umro mu u Dubrovniku u svojoj 51 godini brat Frano, c. k. Pokrajinski Savjetnik. Naše iskreno žalovanje!

Otrovao se Rudolf DeFranceschi, c. k. priglednik kod ovdješnjeg poštarskog brzojavnog ureda, svršio je nekidan svoj život u St. Pöltenu kod Beča, otrovavši se cyan-kalijem. Proti njemu bila je zavedena teška iztraga. Ostavlja za sobom udovicu s udatom kćeri i s jednim sinom.

Ratno brodviše ostavilo je jutros u 7 i po sati našu luku. Krenuo je i admiral Montecuccoli. Čujemo, da će brodviše stići opet pod Šibenik za 18. kolovoza.

Pišu nam iz Rogoznice, da su posve lažne viesti u predzadnjem broju „Dalmate“ o nekakvom tobož divljačkom postupanju rogozničana prema jednome talijanskome gimnazialcu, koji se tamo sad nalazi i koji se često baš izazovno ponaša. Naprotiv istinito je, da se oni čestiti Hrvati, koji nisu samo većinom Hrvati, kako „Dalmata“ veli, jer u Rogoznici nema ikoga od ikoje druge narodnosti, nego samo hrvatske. drže još sasvim uludno prema tome mladiću, kojemu poručuju, da bude oprezan i miran i da ne tura onakove laži u javnost. — Svaka s mjerom!

Iz Drniša primismo u zadnji čas odluli dopis, kojim nam se javlja, da je stranka braće Grubišić odstupila sa birališta. — Može bit, da kasnije dotični dopis objelodanimo.

Zahvalu gosp. Otokara Boučka i obitelji prigodom smrti njegove kćeri Zdenke nismo mogli uvrstiti u ovaj broj s tehničkih razloga. — Proćbit ćemo je svakako u narednome.

Svim šibenčanima preporučamo, da čitaju zadnje „Jedinstvo“, jer tu će viditi kako D.ra Vice Hladica i njegov drug Strazičić bezočno i bezstidno lažu.

Naše Brzojavke.

BUDIMPEŠTA, 9. Opozicija osudjuje Fejervarijeve zapovjedi u pogledu novačenja, te prieti obtužbom

PARIZ, 9. Japan će predložiti dvie osnove o miru. Umjerenu, ako Rusija primi odmah uvjete, ne primi li, postaviti će prećeranu i rat će se nastaviti.

PETROGRAD, 9. Opozvan je pozov pričuvnika na jesenske vježbe.